

William Shakespeare
STORMEN

Alfa

**Oversat og bearbejdet af
Ole Dan Larsen**

STORMEN oversat og bearbejdet af Ole Dan Larsen

© Afola 2020. Opførelsesrettighederne tilhører Ole Dan Larsen og Afola.

Afola, Zentavej 18, 9260 Gistrup. www.afola.dk

Udgivelser af Ole Dan Larsen:

H.C. Andersen: Snedronningen, Afola 2002 (ebog Afola 2020)

Ole Dan Larsen: Mjølner og Mistelten, Afola 2002 (ebog Afola 2020)

W. Shakespeare: En Skærsommernatsdrøm (overs. og bearb.), Drama 1989 (ebog Afola 2020)

Cambrigde serie: Arbejdsbog til En Skærsommernatsdrøm (overs.), Drama 2000

George Büchner: Woyzeck (overs. og bearb.), Drama 1992 (ebog Afola 2020)

Ole Dan Larsen: Troldspejlet, Drama 1996 (ebog Afola 2020)

Ole Dan Larsen: Den evige Faust, Afola 1998 (ebog Afola 2020)

W. Shakespeare: Stormen (overs. og bearb.), Afola 2002 (ebog Afola 2020)

H.C. Andersen: Rejsekammeraten, Afola 2002 (ebog Afola 2020)

H.C. Andersen: Skyggen, Afola 2005 (ebog Afola 2020)

Ole Dan Larsen: Den skjulte prins, Drama 2009 (ebog Afola 2020)

Ole Dan Larsen: Webdronningen, Afola 2011 (ebog Afola 2020)

ISBN 978-87-91402-26-5

Scenen

Handlingen foregår på en øde ø.

Personer

Øens beboere:

Prospero	Den rette hertug af Milano
Miranda	Hans datter
Ariel	En luftånd
Caliban	En ond og vanskabt slave

Iris	}	Optræder i forlovelsesfesten
Ceres		
Juno		
Nymfer		
Høstkarle		

Forliste fra Neapel:

Alonso	Kongen af Neapel
Ferdinand	Alonsos søn
Sebastian	Alonsos bror
Antonio	Prosperos bror
Gonzalo	En ærlig, gammel rådsmand
Stephano	En fortrukket butler
Trinculo	En hofnar

Skibets besætning:

- Skipperen
- Bådsmanden
- Søfolk

1. AKT 1. SCENE

På et skib til søs

Stormvøjr med lyn og torden.

SKIPPER Bådsmand!

BÅDSMAND Javel Skipper. Er der godt nyt?

SKIPPER Få så gang i folkene. Rub neglene, ellers går vi på grund. Fart på! Fart på!

(Sømænd ind)

BÅDSMAND Kom så folkens! Op med humøret. Men rub jer for satan. Få fingrene ud! Bjerg topsejlet. Hør efter skippers pibe. Og dig vind: Du ka' blæse din røv i laser, bare vi har sørum nok!

(ALONSO, SEBASTIAN, ANTONIO, FERDINAND, GONZALO ind)

ANTONIO Hvor er skipperen, bådsmand?

BÅDSMAND I ka' vel høre ham. I går i vejen. Bli' i kahytten. I gør det hele værre.

GONZALO Husk på hvem det er, du har ombord.

BÅDSMAND Ikke nogen jeg elsker højere end mig selv. I er rådsherre. Hvis I kan beordre disse elementer til ro, så rører vi ikke et tov mere. Brug Jeres autoritet. Hvis ikke, så tak for at I har levet så længe, og forbered Jer nede i Jeres kahyt på det værste. Bare klø på, folkens! Gå så væk, siger jeg.

GONZALO Den fyr trøster mig. Den drukner ej, som hænges skal, og han ligner fuldstændig en, der skal hænges. Kære forsyn, lad ham blive hængt. Lad hans galgereb blive vores ankertov, for vores eget nytter ikke her. Hvis ikke han skal hænges, ser det sort ud for os.

BÅDSMAND Ned med topmasten! Hurtigere! Fir løs! Læg hende underdrejet med storsejlet. Hvad fanden, er I her endnu? Ska' vi give op og lade os drukne?

SEBASTIAN Pokker stå dig i din hals, din hylende, gudsbespottelige, utaknemmelige hund!

BÅDSMAND Værs'go': Overtag bare jobbet.

ANTONIO Du skulle hænges, køter! Klynges op, din tævesøn. Uforskammede skrålhals. Vi er mindre bange for at drukne, end du er.

BÅDSMAND Hold hende underdrejet, for satan! Nej, vent! Sæt forsejlet. Ud i rum sø. Læg hende udefter.

SØMÆND Vi er fortabt. Bed jeres sidste bøn. Vi er fortabt.

BÅDSMAND Hvis vi alligevel ska' drukne, så frem med rommen.

GONZALO Vor konge og prins de beder. Lad os forene vor bøn med deres bøn.

SEBASTIAN Nej, pokker tage mig.

ANTONIO De drukkenbolte stjæler vores liv. Dit runkne æble, jeg ønsker, du må ende som rådden strandvasker!

GONZALO Nej, han skal hænges, selv om hver dråbe havvand er imod det og åbner gabet for at sluge ham.

SØMÆND Gud nåde os! Vi splintrer! Farvel, min bror! Farvel, min kære kone, kære børn! Vi går på grund!.....Vi splintrer!

ANTONIO Lad os gå til bunds med kongen.

SEBASTIAN Lad os tage afsked med ham. *(Begge ud)*

GONZALO Nu gav jeg gerne de syv tusind favne for en tønne land. Og det er ligegyldigt om det er ørken eller hede eller tjørnekrat eller hvad som helst. Nå, forsynets vilje ske! Men jeg ville nu hellere have min død på det tørre. *(Ud)*

1. AKT 2. SCENE

På øen foran PROSPEROS hytte

PROSPERO og MIRANDA

MIRANDA Åh, far. Hvis du har pisket bølgerne til denne vilde rasen med din kunst, så bed dem lægge sig. Jeg tror at himlen ville regne beg, hvis ikke havet slog mod hvælvets kind og slukkede ilden. Åh, jeg har lidt med dem, jeg så i havsnød. Mit hjerte vandede sig ved deres skrig.

PROSPERO Vær rolig og fortæl dit fromme hjerte, at intet ondt er hændt.

MIRANDA Hvad, intet?

PROSPERO Intet!
Det, jeg har gjort, det er jo for dit bedste. For dig Miranda. Ja for dig min datter, som endnu ikke ved, hvorfra du stammer. Som ikke ved, at jeg er meget mere end Prospero, en sølle hyttes ejer.

MIRANDA Jeg har slet ikke villet vide mere.

PROSPERO Men nu er tiden kommet, hvor jeg må fortælle dig, hvad der er sket. Kom her og hjælp mig tryllekappen af. Se så. Lig der min kunst. Tør du nu dine øjne. Det skrækkelige syn af skibbrud, som har rørt dit hjerte dybt, det har jeg skabt. Men med en sådan omhu i min kunst, at ingen sjæl er kommet noget til. Ja, ikke engang et hår er blevet krummet på hovedet af dem, der var på skibet, som du så gå til bunds. Sæt dig nu ned, for nu må jeg fortælle dig det hele.

MIRANDA Du har så tit begyndt på at fortælle mig, hvad jeg er, men stoppede så igen. Jeg tænkte: Tiden er nok ikke moden.

PROSPERO Det er den nu. Hør efter. Og fortæl mig om du kan huske noget fra den tid før vi kom her til denne øde ø. Jeg tror det ikke. Du var jo kun tre år.

MIRANDA Jeg husker lidt, men ligesom i en drøm: Jeg synes, at jeg havde barnepiger.

PROSPERO Det havde du, Miranda, mange af dem. For tolv år siden, barn, for tolv år siden, var jeg den stolte hertug af Milano.

MIRANDA Åh Gud. Men hvilket usselt spil fordrev os fra Milano? Eller var det måske vores lykke?

PROSPERO Begge dele, barn.
Et usselt spil fordrev os, men vor lykke har bragt os begge her til denne ø.

MIRANDA Mit hjerte bløder ved den sorg, som jeg må have forvoldt dig uden at vide det.

PROSPERO Min bror, din onkel, navnet er Antonio - læg mærke til hvor ond en bror kan være - ham elskede jeg højest i hele verden, næst efter dig, min egen. Så jeg bad ham forvalte staten som min stedfortræder. Dengang var Milano i første række, og Prospero var kendt for værdighed og uden lige i de frie kunster. Da jeg studerede al tiden væk, så blev regeringen min brors opgave. Jeg trak mig helt tilbage fra min stat, og trivedes med lærdom og magi. Din falske onkel - Hører du nu efter?

MIRANDA Jeg lytter med mit øre og mit hjerte.

PROSPERO   Han lærte hurtigt, hvem der skulle forfremmes,
                  og hvem der overskred sin myndighed.
                  Men så begyndte han at lave om,
                  og skiftede de embedsmænd, jeg havde,
                  med nogle, der var trofaste mod ham.
                  Nu var han dirigent for et orkester,
                  som spillede en anden melodi
                  end den, jeg havde skrevet noder til.
                  Miranda, hører du?

MIRANDA   Det gør jeg, fader.

PROSPERO   Det jordiske, det var mig meget fjernt.
                  Jeg var fortabt i mine studier,
                  og stolede på min, den falske, bror.
                  Men i hans sind der voksede ambitionen.
                  Det var ham ikke nok blot at regere,
                  han ville også have den fulde magt.
                  Da jeg jo havde nok i mine bøger,
                  så troede han, at jeg var helt uduelig.
                  Han sammensvor sig med Neapels konge,
                  og tilbød underkastelse og årlig skat.
                  Milano bøjede aldrig nakken før!
                  Hvad synes du: Er det en rigtig bror?

MIRANDA   Min bedstemor har sikkert været ædel,
                  men gode mødre kan få slette sønner.

PROSPERO   Min gamle fjende, kongen af Neapel,
                  går sammen med min bror. Til gengæld for
                  at få Milanos underkastelse
                  så vil han fjerne mig og mine straks,
                  og give Milanos krone til min bror.
                  En midnatsstund så åbnede Antonio porten
                  og lukkede en forræderhær derind.
                  I ly af mørket drev de os afsted.
                  Du græd så bitterligt.

MIRANDA   Hvor sørgeligt.
                  Men hvorfor dræbte de os ikke straks?

PROSPERO Det var et kløgtigt spørgsmål, kære barn, som min beretning bragte frem hos dig. Men ser du, folket elskede mig så højt, så de slet ikke turde krone værket med vores røde blod. I stedet for så tog de os til søs. Og midt på havet der satte de os i en rådden pram, som hverken havde master eller sejl; selv rotterne var stukket af forlængst. Så kunne vi skribe imod bølgenes brøl og stønne mod den nådesløse vind.

MIRANDA Åh, far, hvor har jeg været til besvær!

PROSPERO Nej tværtimod. Du var en rigtig engel. Du smilte himmelsk til mig, og dit smil det gav mig styrke til at holde ud.

MIRANDA Hvordan kom vi i land?

PROSPERO Guds forsyn hjalp os. Og mere hjælp det fik vi af Gonzalo. Han kommer fra Neapel, og hans hverv det var at skaffe os af vejen. Men han fik medynk med os, og han sørgede for, at vi fik mad og vand og mange klæder. Han gav mig endda de af mine bøger, jeg sætter højere end hertugtitlen.

MIRANDA Jeg ville gerne møde denne mand.

PROSPERO Vi kom til denne ø, og her har jeg forsynet dig med lærdom, som prinsesser normalt slet ikke får. De har jo tid til fjas, og læreren er knap så nidkær.

MIRANDA Gud lønne dig for det! Men far, hvorfor - det nager mig jo stadig - rejste du den storm på havet?

PROSPERO

Dette må du vide:

Den gavmilde skæbne, som nu er min herskerinde,
har ved et sælsomt træf ført mine fjender
til denne kyst. Og med min seerkraft
kan jeg forstå, at jeg skal handle straks.
For gør jeg ikke det, så vil min lykke
for evigt dale. Ikke flere spørgsmål.
Du føler søvnen nu, en rolig sløvhed.
Giv efter for den, du har intet valg.
(MIRANDA falder i søvn)
Kom nu, min tjener, kom. Jeg er parat.
Kom, Ariel, kom hid.

(ARIEL ind)

ARIEL

Hil dig, store mester, vise herre!
Jeg kommer for at lyde dine ønsker:
At flyve, svømme, dykke ned i ild,
på skyer at ride. Til dit stærke bud
er Ariel og hans undersætter rede.

PROSPERO

Har du, min ånd, fremskabt den storm, som jeg
bød dig at skabe?

ARIEL

Til punkt og prikke, herre.

Jeg entrede kongens skib og skabte gru
med mine flammer, snart i stævn, snart midtskibs,
snart i agter og i enhver kahyt.
Og sommetider delte jeg mig op
og brændte mange steder: På mastens top,
på rær og bovspryd, til jeg samlede
det hele i et kæmpebål. Det lyn,
der varsler tordenens komme, var kun langsomt
imod min fart. Og passagererne
sprang ned i bølgens skum og væk fra skibet.
Den første, som sprang i, var Ferdinand,
Neapels konges søn, imens han skreg:
"Helvede er tomt, for her er djævlene".

PROSPERO Vel gjort, min ånd! Men var det nær ved land?

ARIEL Ja ganske nær.

PROSPERO Og blev de alle reddet?

ARIEL Selv ikke det mindste hår på deres hoved er blevet krummet, og selv deres klæder er friskere end før. Og som du bød mig, er alle nu fordelt i grupper her på øen. Kongens søn er helt alene. Nu sidder han og sukker ud i luften med hænderne i skødet.

PROSPERO Hvad med kongens skib og med dets mandskab? Hvad med flåden?

ARIEL Først kongens skib: Det er i sikker havn. Du ved: Den dybe bugt, hvor du en midnat tilkaldte mig, for at jeg skulle hente dig fra stormfulde Bermuda. Skibets folk er stuvet under dæk og sover dybt. Og kongens flåde, som jeg havde splittet, er atter samlet og på vej til Neapel. De tror, at kongens skib forliste, og at kongen selv er slugt af havet dyb.

PROSPERO Dit hverv, min Ariel, har du udført perfekt, men der er meget mere at gøre.

ARIEL Er der nu mere arbejde? Så lad mig minde dig om det, som du har lovet, men som du endnu aldrig holdt.

PROSPERO Men dog! Forstemt? Hvad er det, du forlanger?

ARIEL Min frihed.

PROSPERO Hvad? Før din tjenestetid er løbet ud?

ARIEL Du lovede, at den kun skulle vare et år.

PROSPERO Har du helt glemt den pinsel, som du var i? Har du helt glemt om heksen Sycorax?

ARIEL   Nej, herre.

PROSPERO   Jo, du har. Men jeg vil minde dig om den gæld, du stadig skylder mig. Den lede Sycorax blev bandlyst fra Algier for ondskabsfuld og frygtelig trolddom. Du ved, hvorfor de ikke dræbte hende straks?

ARIEL   Ja, herre.

PROSPERO   Hun var jo gravid. De landsforviste hende her til øen. Og du, min slave, har fortalt, at du var hendes tjener i den første tid. Men du var alt for sart en ånd for hendes afskyelige og gemene ordrer, og nægtede at lyde hendes bud. Med hjælp fra andre stærke ånders kraft og i sit grænseløse raseri, så spærrede hun dig nu inde i et fyrretræ, hun flækkede med et lyn. I denne revne sad du en halv snes år - i mellemtiden var hun nemlig død - og stønnede hurtigt som et møllehjul. Dengang var øen her helt uden mennesker bortset fra ynglen, som hun nedkom med.

ARIEL   Ja, sønnen Caliban.

PROSPERO   Det siger jeg jo. Den Caliban, som jeg har i min tjeneste. Du ved selv bedst i hvilken kval, jeg fandt dig: Dine skrig fik ulvene til at hyle højt, og skar i brystet på den vilde bjørn. Det var min kunst, der åbnede fyrretræet og fik dig fri igen.

ARIEL   Jeg takker dig.

PROSPERO   Hvis du gør vrøvl igen, så spalter jeg et egetræ og nagler dig så fast i revnen, at du hyler bort tolv vintre.

ARIEL   Tilgiv mig, herre. Jeg skal nok adlyde dine bud og tjene dig som ånd.

PROSPERO Gør det, så vil du hurtigt være fri.

ARIEL Talt af min ædle herre. Hvad skal jeg gøre?

PROSPERO En havets nymfe vil jeg se, men for de andres øjne skal du være usynlig. Skab dig nu om og kom så her tilbage.
(*ARIEL ud*)
Vågn op, min kære, vågn op! Så sødt du sov.
Vågn op!

MIRANDA Det sælsomme i din beretning har tynget mig i søvn.

PROSPERO Ryst den nu af.
Nu vil vi kalde på slaven Caliban.
Han taler aldrig venligt.

MIRANDA Han er ond.
Jeg væmmes ved at se på ham.

PROSPERO Men, kære,
Vi har skam brug for ham. Han henter brænde, han tænder ilden, laver mange ting.
Hej, slave! Caliban! Din jordklump! Svar.

CALIBAN Der er brænde nok.

PROSPERO Kom frem! For der er mere, du skal gøre. Kom så, træl!
(*ARIEL ind som nymfe*)
Hvor skønt et syn. Kom Ariel, kom her og hør, hvad du skal gøre.

ARIEL Det skal ske.

PROSPERO Du giftige slave, som selve djævelen avlede med din onde mor. Kom frem!

(*CALIBAN ind*)

CALIBAN Så led en dug som den, min mor fik skrabet med ravnefjer af en forgiftet mose besmitte jer! Syd-vesten-vinden brænde jer med vabler.

PROSPERO   For de ord skal du pines
nu i nat: Med sidesting, så vejret
stjæles fra dig, og med krampeanfald.
Og alle nattens små og travle pindsvin
skal stikke dig langt hårdere end biens
skarpe brod.

CALIBAN   Nu vil jeg ha' min madro.
Jeg ejer øen efter Sycorax;
du tog den fra mig. Dengang du kom her,
da var du venlig, klapped' mig og gav mig
vand med bær i, lærte mig hvordan
det store og det lille lys, som skinner
dag og nat, de skulle kaldes. Åh,
jeg elsked' dig dengang, og viste alle
øens skatte: Ferskvand, saltbrønd, ørken,
frugtbart land. Jeg var forbandet dum!
Gid alle Sycorax'es kæledyr:
Skrubtudser, biller, flagermus, må kaste
sig over dig! For jeg - din eneste undersåt -
var før min egen konge.

PROSPERO   Du lyver slave.
Jeg lod dig bo i hytten hos os, tog mig
venligt af dig, til du prøvede på
at skænde min datters ære.

CALIBAN   Ho, ho. Ho, ho. Og gid at det var lykkedes!
Du hindred' mig, for ellers fyldte jeg
min ø med Calibaner.

MIRANDA   Ækle slave,
du er i stand til al slags ondt og kan
slet ikke lære godhed. Du fortjente
en værre straf end fængsel, derfor har
vi indespærret dig i klippehulen.

CALIBAN   Du lærte mig et sprog, og derfor kan jeg,
forbande dig. Åh, gid den røde pest
nu ville slå dig, netop for at lære
dit sprog til mig!

PROSPERO   Forsvind, du hekseyngel!
Og skaf os brænde hurtigt. Hvad? Du hånler!

CALIBAN   Jeg må vel lystre ham. Hans kraft er stærk,
så selv min mors gud, Setebos, nok endte
som slave hos ham.

PROSPERO   Træl, kom så af sted!

(CALIBAN ud, ARIEL ind, fulgt af FERDINAND)
(Der lyder musik)

FERDINAND   Hvor kommer den musik fra? Luften? Jorden?
Nu tier den. Den hylder sikkert en
af øens guder. Da jeg sad på stranden
og græd over min fars, min konges, død,
da kom den til mig over bølgerne
og dæmpede deres rasen og min sorg
med disse søde toner. Jeg fulgte den,
nej det var snarere den, der lokkede mig.
Nu lyder den igen, men oppefra.

PROSPERO   Løft øjenlåget fra dit smukke øje
og sig mig, hvad du ser.

MIRANDA   Hvad er det? En ånd?
Gud, hvor den ser sig om. Se, far, så smuk
en skikkelse, den har. Det er en ånd.

PROSPERO   Nej, barn. Han spiser, sover har de samme
sanser, som vi har. Den yngling der
var med i vraget. Nu er han forgræmmet
af sin sorg, al skønheds pest, men ellers
er han køn. Han mistede sine fæller
og leder efter dem.

MIRANDA   Jeg synes, han er
guddommelig, for jeg har aldrig set
så smuk en skabning før.

FERDINAND   Der er gudinden,
som musikken priste. Hør min bøn,
og sig mig om du bor på denne ø.
Fortæl mig hvordan jeg skal opføre mig
på øen her. Mit allerførste spørgsmål
stiller jeg til sidst: Du underfulde,
er du en pige?

MIRANDA   Ja, bestemt en pige,
men ikke underfuld.

FERDINAND   Ved Gud! Du taler
jo mit sprog! Selv er jeg nummer eet
blandt dem, der taler det. Åh, gid jeg var
i landet, hvor det tales.

PROSPERO   Hvad? Nummer eet?
Hvad om Neapels konge hørte dig?

FERDINAND   Det gjorde han, og derfor sørger jeg.
Jeg er Neapels konge, for jeg så
med disse tårefyldte øjne, at
min far og konge druknede.

MIRANDA   Åh, hvor sørgeligt.

FERDINAND   Ja, og hans mænd. Og selv Milanos hertug
og hans gode søn.

PROSPERO   *(Afsides)*   Milanos hertug
og hans bedre datter kunne modsige
dig, hvis tiden nu var til det. Det var
kærlighed ved første blik. Min Ariel,
du har fortjent din frihed.
(Til FERDINAND)   Et øjeblik.
Jeg tror, at du har taget grundigt fejl.

MIRANDA   Far, hvorfor taler du så hårdt? Det er
jo kun den tredje mand, jeg ser. Den første,
jeg har sukket for. Far, se på ham
igennem mine øjne.

FERDINAND   Hvis du er jomfru
og dit hjerte frit, så gør jeg dig
til dronning af Neapel.

MIRANDA Min kærlighed er nøjsom, for jeg ønsker mig ikke nogen smukkere end ham.

PROSPERO Adlyd mig nu, for dine sener er så svage som et barns.

FERDINAND Ja, det er rigtigt.
Det er som om min livskraft stadig sover.
Men denne svaghed, tabet af min far og mine venners død, ja selv at jeg er i en fjendes vold, betyder intet, hvis bare jeg en gang om dagen ser den pige fra mit fængsels vindue. Lad bare hele kloden være fuld af frihed.
Et sådant fængsel er mig verden nok.

PROSPERO Min Ariel, det har du klaret godt.
Kom med og hør, hvad mere du skal gøre.

MIRANDA Min far er ikke nær så streng, som han nu lyder til. Det er helt unormalt.

PROSPERO Du bliver fri som bjergets vind, hvis du nu gør nøjagtigt det, som jeg befaler.

ARIEL Det gør jeg. Til den sidste stavelse.

PROSPERO Kom med. Og ingen forbøn for ham.

(Alle ud)

2. AKT 1. SCENE

Et andet sted på øen.

ALONSO, SEBASTIAN, ANTONIO og GONZALO ind.

GONZALO Jeg beder Jer, Herre, vær dog glad. For I har grund til glæde, ja det har vi alle. Vores redning opvejer langt vores tab. Det, som vi her har lidt, er manges skæbne. En sømandskone, skipper eller købmand har hver dag samme grund til sorg, som vi. Miraklet her, jeg mener vores redning, sker kun for en af millioner. Vej dog vores sorg mod denne trøst.

ALONSO Ti stille.

SEBASTIAN For ham er trøst som kold havregrød.

ANTONIO Men trøsteren vil ikke lade ham slippe så let.

SEBASTIAN Se, nu trækker han sit vids vækkeur op. Om lidt vil det slå.

GONZALO Herre, -

SEBASTIAN Eet. Tæl nu med.

GONZALO Når hver en sorg, vi møder, bliver næret, får den, der nærer den -

SEBASTIAN Fri fortæring.

GONZALO Netop, for sorgen tærer jo. Der talte I mere sandt, end I havde tænkt Jer.

SEBASTIAN Og I tog det pænere, end det var ment.

GONZALO Derfor, Herre Konge, -

ANTONIO Føj, hvor han lader tungen løbe!

ALONSO Jeg beder Jer, skån mig for mere.

GONZALO Jeg er skam også færdig. Men alligevel, -

SEBASTIAN Han er ustandselig.

GONZALO Her findes alt, hvad vi behøver for at leve.

ANTONIO Undtagen levnedsmidler.

SEBASTIAN Som der er meget lidt af.

GONZALO Hvor græsset ser frisk og grønt ud.

ANTONIO Hvor jorden er svedet af solen.

SEBASTIAN Men med et strejf af grønt.

ANTONIO Han fejler ikke.

SEBASTIAN Nej, men han tager helt fejl.

GONZALO Det mærkelige er - og det er næsten helt utroligt -

SEBASTIAN Hvad mange mærkelige ting jo er.

GONZALO - at vores klæder, selv om de har været gennemblødt af saltvand, stadig er friske og glansfulde. De er næsten som nye i stedet for at være plettede af saltvand.

ANTONIO Jeg har nu altid syntes, at han var temmelig vandet.

SEBASTIAN Men han har altid haft sit på det tørre.

GONZALO Herre, er min vams her ikke lige så fin, som da jeg første gang tog den på?

ALONSO Du propper alle disse ord i øret på mig. Jeg væmmes ved dem. Åh, min søn, min arving til Neapel og Milano. Hvad for en fisk har gjort dig til sit måltid?

GONZALO Måske han lever, Herre. For jeg så ham tvinge bølgen under sig. Han trodsede vandets fjendskab og holdt hovedet højt over brådsøernes hvide kamme. Hans stærke arme førte ham til kysten, hvis bølgeslidte bredder modtog ham. Han nåede frelst i land.

ALONSO Nej, han er død.

SEBASTIAN Det tab, det kan I takke Jer selv for.
Vi kan slet ikke skaffe mandfolk nok
til at give trøst til alle enkerne,
som nu er i Milano og Neapel.
Det er Jeres skyld.

ALONSO Mit tab er også det største.

GONZALO Sebastian, min prins, I taler sandt,
men på et dårligt tidspunkt og helt uden
mildhed. Og I river såret op, i
stedet for at beskytte med et plaster.

SEBASTIAN Der skar I godt igennem.

ANTONIO Ligesom en feltskær.

GONZALO Herre Konge, vi har dårligt vejr,
når I er overskyet.

SEBASTIAN Skal vi sky ham?

GONZALO Hvis jeg nu skulle få øen til at gro, -

ANTONIO Så såede han nælder.

SEBASTIAN Skræpper, katost.

GONZALO - og jeg var konge, gæt så, hvad jeg ville.

SEBASTIAN Forblive ædru: Der er ingen vin.

GONZALO Jeg ville lave alting ganske modsat:
Forbyde handel og alle øvrigheder
og al slags lærdom. Rigdom, fattigdom
og brug af tjenere: Forbudt. Kontrakt
og arv og førstefødtes ret: Forbudt.
At dyrke mark og vingård er forbudt.
Metal og korn, olie og vin forbydes.
Og intet arbejde, for mænd og kvinder
skal drive dagen lang, helt uskyldigt .
Og ingen hersker.

SEBASTIAN   Men han vil være konge.

ANTONIO   Hans samfunds udgang glemmer egen indgang.

GONZALO   Naturen yder alt til fælles brug
                      helt uden sved og møje. Oprør og svig,
                      sværd, spyd, kniv, bøsse, alle krigsmaskiner
                      forbyder jeg. Naturen skal frembringe
                      helt af sig selv en overflod, som skal
                      give føde til mit uskyldsrene folk.

SEBASTIAN   Skal der ikke være nogen ægteskaber mellem hans undersåtter?

ANTONIO   Nej, mand. Alle driver. Eller ... bedriver ...

GONZALO   Jeg ville regere så perfekt, Herre Konge, så det vil overstråle Paradisets have.

SEBASTIAN   Leve hans majestæt!

ANTONIO   Længe leve kong Gonzalo!

GONZALO   Og - hører I nu efter, Herre Konge?

ALONSO   Så hold da op. Det er jo det rene nonsens.

GONZALO   Jeg tror Jer gerne, Eders Højhed. Jeg gjorde bare nar af disse Herrer, som er så
                      rappe i kæften, så de altid ler ad ingenting.

ANTONIO   Det var nu faktisk Jer, vi lo ad.

GONZALO   Mod Jeres naragtige tåbeligheder er jeg jo intet. Så fortsæt bare med at le ad
                      ingenting.

ANTONIO   Det var et hug, der kunne mærkes.

SEBASTIAN   Hvis det var et sværdhug, var det æggende.

GONZALO   I er et par ret skarpe herrer. I ville sikkert flytte rundt på månen, hvis der kom
                      uorden i dens faser.

                      (*ARIEL ind, spiller en højtidelig melodi*)

SEBASTIAN   Helt sikkert. Det gør vi i ny og næ.

ANTONIO   Bliv nu ikke vred, min gode Herre.

GONZALO   Nej, stol trygt på det. Så let sætter jeg ikke mit omdømme på spil.
Vil I ikke nok le mig i søvn. Jeg føler mig så døsig.

ANTONIO   Fald I bare hen. Så falder vi ud.

(GONZALO sover)

ALONSO   Hvad, faldt Gonzalo nu i søvn? Hvis bare
mit øje kunne gøre det, og mine
oprørte tanker kunne finde hvile.

SEBASTIAN   Min Herre Konge, sig dog ikke nej
til søvnens gode tilbud, for det er
kun sjældent, den besøger sorgen. Og
når den så kommer, er det som en trøster.

ANTONIO   Vi to, min Herre Konge, vil stå vagt
og sikre Jer, imens I sover trygt.

ALONSO   Tak skal I have. Hvor er jeg sælsomt træt.

(ALONSO sover).

SEBASTIAN   Hvad er det for en mærkelig døsigthed,
der griber dem?

ANTONIO   Det ligger nok i luften.

SEBASTIAN   Hvorfor gled vores øjne ikke i?
Jeg er slet ikke søvnig.

ANTONIO   Det er jeg
da heller ikke. Jeg er frisk og klar.
De faldt omkuld, som om det var aftalt.
Faldt om som ramt af lynet. Sikken magt,
ædle Sebastian. Tænk, sikken magt!
Nej, ikke mere. Og dog. Jeg synes, jeg
kan se det i dit ansigt: Det du burde
være. Nu er lejligheden der,
og for mit indre blik ser jeg en krone,
der daler mod dit hoved.

SEBASTIAN   Hvad? Er du vågen?

ANTONIO Hører du mig ikke tale?

SEBASTIAN Jo,
men det er ligesom fjernt. Som i en drøm.
Hvad var det nu, du sagde? Hvor mærkeligt
at sove dybt med begge øjne åbne.
At stå og gå og tale mens jeg sover.

ANTONIO Sebastian, du lader din lykke sove,
eller dø, måske. Du blunder selv om
du er vågen.

SEBASTIAN Du snorker meget højt,
men der er mening i din snorken.

ANTONIO Nu er jeg mere alvorlig, end jeg plejer.
Det må du også være, for så kan
du blive tre gange større.

SEBASTIAN Spyt så ud.
Dit øje og din hage siger mig,
at du har noget for. En fødsel, som
bevirker hårde veer.

ANTONIO Denne svækling
Gonzalo, som er glemt, når han er død,
fik næsten kongen til at tro på, at
han søn er levende.

SEBASTIAN Nej, han er død.

ANTONIO Og hvem er den næste til at arve tronen?
Hvis de to der sov dødens søvn, så kunne
de ikke mærke forskel. Der er andre,
der kan regere Neapel end ham, der sover.
Åh, gid du tænkte ligesom jeg. Så kunne
denne søvn bringe dig helt til tops!
Forstår du, hvad jeg mener?

SEBASTIAN Det tror jeg nok.

ANTONIO Og vil du være din egen lykkes smed?

SEBASTIAN   Jeg mindes, at du fik fordrevet Prospero,
din egen bror.

ANTONIO   Det gjorde jeg. Og se,
hvor hertugkåben klæder mig godt. Før lyttede
min brors ministre til mig, men nu lyster
de mine ord. - Der ligger nu din bror.
Han er jo ikke mere værd end jorden,
som han ligger på, hvis han var det,
han ligner: Nemlig død! Ham kan jeg bringe
til at sove evigt med tre tommer
af mit trofaste sværd. Mens du kan få
den gamle Herr Forsigtigper til evig
hvile, så vi slipper for bebrejdelser.
Og alle andre falder straks til patten.

SEBASTIAN   Min kære ven, dit glimrende eksempel
vil jeg følge. Som du fik Milano,
vil jeg få Neapel. Drag dit sværd.
Eet stød, og du bliver fri for alle skatter.
Jeg, den nye konge, bliver din ven.

ANTONIO   Så drag dit sværd, og når jeg løfter hånden,
så dræb Gonzalo.

SEBASTIAN   Vent et øjeblik.

(De taler sammen. Ariel kommer usynlig ind med musik, som vækker GONZALO).

ANTONIO   Kom, lad os skynde os.

GONZALO   Åh, gode engle
bevar vor konge.

ALONSO   Hvad sker der? Har jeg sovet? - Hvorfor disse
dragne sværd? - Og dødsensblege miner?

GONZALO   Hvad er der sket?

SEBASTIAN   Imens vi stod og vogtede
Jeres hvile, hørte vi de skrækkeligste
brøl som fra en tyr eller fra løver.
Hørte I det ikke?

ALONSO   Ikke spor.

ANTONIO   Den larm kunne skræmme selv et monsters øre
og skabe jordskælv. Det var sikkert et brøl
fra en flok løver.

ALONSO   Hørte du det Gonzalo?

GONZALO   Jeg hørte faktisk nogle lyde. En slags
mærkelig musik, som vækkede mig.
Lad os gå væk, med vores sværd parate.

ALONSO   Vis vej, og lad os lede efter min stakkels
søn.

GONZALO   Gud frelse ham fra disse dyr!
Han er bestemt på øen.

ALONSO   Så før an.

ARIEL   Jeg melder Prospero, hvad der går i svang.
Gå med din søgen, konge, trygt i gang.

(Alle ud).

2. AKT 2. SCENE

Et andet sted på øen.

CALIBAN ind med en favnfuld brænde. Det tordner.

CALIBAN   Gid al den sygdom, solen suger op,
fra sump og mose, må besmitte Prospero.
Hans ånder lytter til mig, men alligevel
må jeg forbande ham. De kneb mig ikke,
og skræmte mig med troldtøj, skubbed' mig
omkuld i mudderet, og vildledte mig
som lygtemænd i mørket, hvis det ikke
var fordi, at Prospero befaled'
dem at gøre det. Hvert lille fejltrin
bringer dem på nakken af mig.
(TRINCULO ind.)   Åh, nej!
Der kommer endnu en plageånd, fordi
jeg er for langsom med det brænde. Nu
lægger jeg mig ned, og er usynlig.

TRINCULO   Nu trækker stormen op igen, og der er ikke engang en busk, der kan gi' læ
mod vejret. Vinden fløjter, og den sorte sky ser fuld ud. Af vand. Hvor skal jeg
gemme mig, hvis nu det gi'r sig til at tordne igen? Hvad dølen er det? En
mand eller en fisk? Død eller levende?
Det er en fisk! Han lugter som en gammel hengemt klipfisk. Men hvad er det?
Han har ben som et menneske! Og finnerne ligner arme! Og han er varm!
Dette er ikke en fisk, men en indfødt, der lige er blevet slået ihjel af lynet. *(Det
tordner.)* Åh nej, nu kommer uvejret igen. Jeg må hellere krybe ind under hans
kappe. Nøden skaffer én mærkelige sengekammerater.

(STEPHANO syngende ind med en flaske i hånden)

STEPHANO   Jeg drager aldrig mer' til søs,
nu vil jeg dø på land.

Det var dog satans til sang, at synge til en begravelse. Nå, her er min trøst.

(Drikker og synger)

Skipper'n, matrosen og bådsmand'n og mig
vi elskede piger i flæng.

Med Mary og Mette og Molly og Maj
gik vi hele tiden i seng.

Men Kate sagde helt uden tøven:

Nej, rend mig så grusomt i røven.

Hun ku' ikke li' tovværk og saltvand og tjære.

Men i havnen, der kunne hun ikke la' være.

Og så er det ikke engang løw'n.

Det er fan'me osse en sjofel sang. Men jeg har stadig min trøst. *(Drikker)*

CALIBAN   Åh, pin mig ikke!

STEPHANO   Hva' fanden er det? Er der djævla her? Jeg er ikke undsluppet bølgerne bare for at la' mig skræmme af dine fire ben.

CALIBAN   Ånden piner mig. Åh!

STEPHANO   Aha. Det er nok et indfødt monster med fire ben. Så vidt som at jeg for så vidt kan bedømme det, har han fået feber. Hvordan fanden har han lært mit sprog? Nå, jeg vil gi' ham lidt lindring, om ikke for andet.

CALIBAN   Åh, nej. Pin mig ikke. Jeg skal nok skynde mig hjem med brændet.

STEPHANO   Nu har han fået et anfald og taler i vildelse. Han skal ha' en slurk af min flaske. Hvis han aldrig har drukket rom før, så skal det nok klare hans anfald. Hvis jeg kan kurere ham og få ham tæmmet, så kan jeg blive rig, ved at rejse rundt og udstille ham.

CALIBAN   Jeg kan mærke på din rysten, at du vil til at pine mig.

STEPHANO   Kom nu bare. Op med munden. Det her skal nok få din tunge på gled. Så, op igen. Det renser, mens det ridser. Jeg kan fortælle dig af erfaring: Man kender ikke altid sine venner på gangen. Op med gabet igen.

TRINCULO   Jeg synes, jeg kender den stemme. Det er jo - men han er druknet. Og de her er djævla. Åh, frels mig!

STEPHANO   Fire ben og to stemmer. Det er sgu et avanceret monster. Hans foran stemme er til at tale pænt om vennerne. Hans bagved stemme er til svinsk snak og bagtalelse. Om jeg så skal bruge al rommen, så vil jeg kurere ham. Så, her! Næ, stop en kvart! Du skal ikke tømme den helt. Jeg vil hælde noget i din anden mund.

TRINCULO Stephano!

STEPHANO Taler din anden mund til mig? Gudfaderbevares! Det er ikke et monster, men en djævel. Og jeg har ikke nogen lang ske. Jeg stikker af.

TRINCULO Stephano! Hvis du er Stephano, så tal til mig, og rør ved mig. Vær ikke bange - jeg er jo Trinculo - din gode ven Trinculo.

STEPHANO Hvis du er Trinculo, så frem med dig. Hvis nogen af benene er Trinculos, så må det være de tyndeste. Hiv ohøj. Jamen du er jo Trinculo. Hvordan gik det til, at du blev en lort af denne vanskabning? Kan den skide Trinculo'er?

TRINCULO Jeg troede, han var slået ihjel af lynet, og gemte mig for stormen. Er du virkelig levende Stephano? Åh, Stephano, to neapolitanere har overlevet!

STEPHANO Åh, lad være med at dreje mig sådan rundt. Min mave er ikke helt på sikker grund.

CALIBAN De er vist ikke ånder, heldigvis. Ham der er som en gud. Han har en himmelsk gudedrik. Ham vil jeg knæle for.

STEPHANO Jeg svømmede i land på en tønne rom, som sømændene smed overbord. Hvordan kom du i land? Sværg ved denne her flaske, hvordan du kom i land.

CALIBAN Jeg sværger ved den flaske at være din tro undersåt. For denne drik er ikke jordisk

STEPHANO Hvordan fanden kom du i land?

TRINCULO Jeg svømmede sgu da. Som en and.

STEPHANO Så tag en slurk. Det kan godt være, du svømmer som en and, men du ligner nu mere en gås.

TRINCULO Åh, Stephano. Har du mere af det her?

STEPHANO En hel tønne, mand. Min kælder er i en grotte ved havet. Der har jeg gemt rommen. Nå, vanskabning, hvordan går det med feberen?

CALIBAN Er I ikke kommet ned fra himlen?

STEPHANO Jo helt sikkert ned fra månen. Der var engang, da jeg var manden i månen.

CALIBAN Ja, jeg har set dig der, og jeg tilbeder dig.

STEPHANO Kom, få en slurk. Jeg fylder den op igen.

TRINCULO Det er sgu da et sølle monster. Hvordan kunne jeg være bange for ham? Så snart Stephano sover, tømmer han flasken.

CALIBAN Jeg vil kysse din fod, og sværge dig troskab.

STEPHANO Kom så. Ned. Og sværg.

TRINCULO Det stakkels monster er jo fuld. Et afskyeligt monster.

CALIBAN Jeg vil vise dig kilderne, og plukke bær,
og fiske til dig, samle brænde til dig.
Lad pesten slå tyrannen, som jeg tjener.

TRINCULO Han er dog det latterligste monster. Tænk at lave vidunder ud af en stakkels drukkenbolt.

CALIBAN Jeg viser dig, hvor skovens æbler gror,
jeg graver træfler op med mine negle.
Jeg viser dig skadereder, og hvordan
du jager aber, plukker nødder og
samlar faldne snepper. Går du med?

STEPHANO Vis du bare vej uden al den snak. Trinculo, da kongen og hele hans følge er druknede, så overtager vi arven. Jeg udnævner dig til kongelig flaskebærer. Trinculo, gamle svirebroder, vi fylder den igen og igen.

CALIBAN Ikke samle mere brænde.
Ikke fange fisk.
Ikke mere pisk.
Slaveri er nu til ende.
Ca - Ca - Ca-Caliban
har en ny herre:
Skaf dig en ny slave.
Frihed, festdag! Festdag, frihed! Frihed, festdag, frihed!

STEPHANO Godt, brave monster! Før an.

3. AKT 1. SCENE

På øen foran PROSPEROS hytte

FERDINAND ind med en brændekævla.

FERDINAND Når lønnen er stor nok, så finder man sig gerne i et slidsomt arbejde. Jeg skal nu flytte tusindvis af kævler, imens min søde herskerinde græder og siger, jeg er den ædleste af slaver. Hver gang jeg tænker på den søde pige, så går det meget lettere.

(MIRANDA ind, og PROSPERO usynlig)

MIRANDA Nej, stop.
Lad være at slide dig op. Jeg ville ønske, at lynet havde brændt de kævler op! Sæt dig nu ned og hvil dig. For min far har travlt med sine bøger. Han er optaget de næste tre timer.

FERDINAND Nej, kære frøken, før jeg bliver færdig med mit arbejde, er solen gået ned for længst.

MIRANDA Sid ned.
Så bærer jeg på kævlerne imens. Åh, giv mig lov til det.

FERDINAND Nej, dyre skabning. Jeg ville hellere sprænge mine sener, eller brække ryggen, end at du skulle nedværdige dig med dette arbejde, mens jeg sad doven hen.

MIRANDA Det er da ikke mindre passende for mig end for dig. Jeg vil så gerne: Det vil være let. Du er imod det, så du bliver træt.

PROSPERO Miranda er forelsket. Det er ganske tydeligt.

MIRANDA Du ser så træt ud.

FERDINAND Nej, ædle herskerinde. At du er her, gør aftenen til morgen. Men jeg beder dig, - så jeg kan tage dig med i mine bønner, - hvad hedder du?

MIRANDA Miranda. Åh, kære far, jeg brød dit bud ved at fortælle det!

FERDINAND Miranda! Du beundringsværdige! Det dyrebareste i hele verden! Før frydede mangen kvinde mine øjne, og deres stemmers harmoni fortryllede mit alt for åbne øre. Men kun du, så fuldendt og så mageløs, er skabt af hver en skabnings allerbedste del.

MIRANDA Jeg kender ingen af mit eget køn, og har kun set en kvindes ansigt i mit eget spejl. Jeg ved, der findes mænd, men har kun set dig, gode ven, og så min kære far. Hvorledes folk ser ud, det ved jeg ikke. Men ved min ærbarhed, juvelen i min medgift, ønsker jeg kun dig, af alle, at dele livet med. Jeg kan slet ikke forestille mig en anden, jeg kunne holde mere af. Jeg snakker bare løs og glemmer helt, at far forbød det.

FERDINAND Kære Miranda. Af fødsel er jeg prins. Måske er jeg nu konge; mod min vilje! Og slaveriet med brændet er mig lige så meget imod, som hvis maddiker ynglede i min mund. Hør hvad jeg siger fra dybet af min sjæl: Det øjeblik jeg så dig, var mit hjerte til din disposition. Det ønsker bare at være slave for dig. Og for din skyld slæber jeg disse kævler.

MIRANDA Elsker du mig?

3. AKT 2. SCENE

Et andet sted på øen.

CALIBAN, STEPHANO og TRINCULO ind.

STEPHANO Kom ikke med den slags snak. Når tønden er tom, drikker vi vand. Ikke en dråbe før. Bare læg til og gå ombord. Slave-monster, drik min skål.

TRINCULO Slave-monster! Denne øs misfoster. Det siges, at de kun er fem på øen. Hvis de to andre er li'så sikre på benene som os, så vakler hele staten.

STEPHANO Drik, slavemonster, når jeg siger det. Dine øjne er helt stive i hovedet på dig.

TRINCULO Hvor sku' de ellers være stive. Sikke et herligt monster, hvis de var stive i røven på ham.

STEPHANO Mit tjernermonster har druknet sin tunge i rom. Hvad mig angår, kan ikke engang havet drukne mig. Jeg svømmede femogtredive sømil frem og tilbage, før jeg nåede land.
Monster, du skal være min løjtnant, eller min fanebærer.

TRINCULO Så skal det være løjtnant. Han kan knap nok bære sig selv for fan'en.

STEPHANO Vanskabning, tag nu for en gangs skyld og sig noget.

CALIBAN Hvordan har Deres Nåde det? Lad mig blot slikke Deres Nådes sko. Ham der vil jeg ikke tjene, han er en kujon.

TRINCULO Du lyver, dumme monster. Med så meget rom indenbords kan jeg klare hvadsomhelst. Du er jo selv bare halvt fisk og halvt monster.

CALIBAN Hør hvor han spotter mig. Vil I lade ham gøre det, Herre?

STEPHANO Trinculo, var din tunge. Hvis du gør mytteri, så er det - nærmeste træ. Det stakkels monster er min undersåt, og han skal ikke lide overlast.

CALIBAN Jeg takker, ædle Herre. Vil I nådigst lytte endnu en gang til mine bønner?

STEPHANO Gu' vil jeg så. Ned på knæ og gentag det. Jeg bliver stående, og det gør Trinculo også.

(ARIEL usynlig ind.)

CALIBAN Som jeg fortalte før, er jeg en slave
hos en tyran, en troldmand, som med snuhed
har lokket øen fra mig.

ARIEL Du lyver.

CALIBAN Nej, du lyver selv, din abe.
Nu vil min stærke herres vrede tvære
dig ud. Jeg lyver ikke.

STEPHANO Trinculo, hvis du forstyrrer ham mere i hans fortælling, så skal jeg
egenhåndigt slå nogen tænder ud på dig.

TRINCULO Jamen, jeg sagde jo ikke noget.

STEPHANO Så hold din kæft. Og gør det ikke igen. - Fortsæt.

CALIBAN Med trolddom stjal han øen her fra mig.
Hvis I, stormægtighed, vil tage hævn, -
det ved jeg, at I tør, men fyren der
han tør det ikke, -

STEPHANO Det er helt sikkert.

CALIBAN De bliver Herre, og jeg tjener Dem.

STEPHANO Hvordan skal det gå for sig? Kan du føre mig til fyren?

CALIBAN Ja, Herre. De skal få ham, når han sover.
Så kan De slå en nagle gennem knolden.

ARIEL Det kan du ikke, løgner.

CALIBAN Dit dumme fjols. Din ækle narrerøv.
Jeg beder Dem Herre, tag og tæv ham nu,
og tag hans flaske fra ham. Uden den
skal han kun drikke saltvand. Jeg fortæller
ham ikke, hvor de friske kilder er.

STEPHANO Trinculo, løb nu ikke ind i mere ballade. Afbryd monstret én gang til, så
smider jeg, pokker tage mig, venligheden på porten og slår dig til klipfisk.

TRINCULO Hvad fanden har jeg gjort? Jeg har ikke gjort noget. Jeg går længere væk.

STEPHANO Sagde du ikke, at han løj?

ARIEL Du lyver.

STEPHANO Nå, så det gør jeg? Der har du den! (*Slår TRINCULO*). Kan du lide den, så kald mig bare løgner igen.

TRINCULO Jeg har ikke kaldt dig løgner. Kan du heller ikke høre mere? Pokker tage din flaske. Det er, hvad der kommer ud af rom og druk. Lad pesten tage dit monster og fanden tage dine fingre.

CALIBAN Ha, ha, ha.

STEPHANO Nå, fortsæt med din fortælling. - Og du går længere væk.

CALIBAN Tæv ham igennem. Så skal jeg bagefter også tæve ham.

STEPHANO Længere væk. - Så, fortsæt.

CALIBAN Som jeg fortalte Jer, har han den vane at sove middagsøvn. Tag først hans bøger, før I slår hans hjerne ud. Knus skallen med en kævle, spid ham med en stage, skær struben over med din kniv. Men husk at tage hans bøger først, for uden dem er han så lidt som mig, og ingen ånd vil lyde ham. De hader ham så dybt som jeg. Brænd bøgerne, og hytten med. Men du skal lægge mærke til hans datter. Han siger selv, at hendes skønhed er helt uden lige.

STEPHANO Er hun en lækker sild?

CALIBAN Åh, Herre, hun vil passe i din seng, og skaffe dig et dejligt afkom.

STEPHANO Monster, den mand slår jeg ihjel. Hans datter og jeg skal være konge og dronning. Leve vores Majestæter! Og Trinculo og du selv skal være vicekonger. - Kan du lide den plan, Trinculo?

TRINCULO Den er fremragende.

STEPHANO Kom med hånden, jeg er ked af, at jeg slog dig. Men var din tunge, så længe du lever.

CALIBAN Om en halv times tid så sover han.
Vil du så ordne ham?

STEPHANO Ja, på min ære.

ARIEL Det melder jeg min Herre.

CALIBAN Du gør mig glad, jeg er så fuld af jubel.
(ARIEL spiller en melodi på tromme og pibe.)

STEPHANO Hvad er det for noget? Hvis du er et menneske, så lad os se dig.
Er du en djævel, så fanden tage dig.

TRINCULO Fader Vor, forlad os vores skyld...

STEPHANO Jeg vedgår hverken arv eller gæld. Kom du bare an! Gud være os nådig.

CALIBAN Vær ikke bange, øen er fuld af lyde
og sød musik, som ikke skader nogen.
Sommetider nynner tusindvis
af instrumenter i mit øre, sommetider
hvisker stemmer mig i søvn. Og i
min drøm vil himlen regne rigdom ned,
så når jeg vågner, ønsker jeg at drømme.

STEPHANO Det bliver et herligt kongerige for mig, når al musikken er gratis.

CALIBAN Når Prospero er ordnet.

STEPHANO Det skal vi snart få klaret. Jeg kan godt huske historien.

TRINCULO Nu fjerner lyden sig. Lad os følge med, så kan vi gøre vores arbejde bagefter.

STEPHANO Før an, monster, så følger vi. Gid jeg kunne se den trommeslager, han er på
stikkerne.

TRINCULO Kommer du med? Nu kommer jeg, Stephano.
(Alle ud.)

3. AKT 3. SCENE

ET STED PÅ ØEN

ALONSO, SEBASTIAN, ANTONIO og GONZALO ind.

GONZALO Guds Moder, nu kan jeg ikke gå længere, Herre. De gamle ben, de værker. Dette er en labyrint på kryds og tværs. Tilgiv! Nu må jeg hvile.

ALONSO Det forstår jeg godt, for jeg er selv så træt, at sjælen sløves. Sæt dig ned og hvil. Nu vil jeg opgive håbet, som har draget mig og lokket mig af sted. Ham, som vi leder efter, han er druknet, og havet spotter vores forgæves søgen her på land. Lad ham nu fare.

ANTONIO Det glæder mig, at han har mistet håbet. Lad ikke den fiasko før påvirke din beslutning.

SEBASTIAN Nej, den næste chance griber vi med kraft.

ANTONIO Ja, nu i nat. Når de er overvældet af strabadserne, så hverken vil de eller kan de være så vagtsomme, som når de er friske.

SEBASTIAN I nat. Ti stille.

(Højtidelig og sælsom musik. PROSPERO usynlig ind.)

ALONSO Hvad er det for en harmoni? Lyt venner.

GONZALO Vidunderlig sød musik.

(Mærkelige skikkelser anretter et festmåltid. De danser omkring det med venlige invitationer til at spise. Så forsvinder de.)

ALONSO Beskyt os, himlens engle. Hvad var det?

- SEBASTIAN Et levende dukkespil. Nu tror jeg på,
at der er enhjørninger til, og at
fugl Føniks hersker i Arabien.
- ANTONIO Det gør jeg også. Og er der andre ting,
der er utrolige, så sværger jeg
nu på, at det er sandt. De rejsende
har ret, selvom folk derhjemme ikke tror dem.
- GONZALO Mon de ville tro mig i Neapel, hvis
jeg talte om de væsener? Nok var de
vanskabte, men deres opførsel
var mere blid og venlig end man oftest
ser hos mennesker; ja, næsten aldrig.
- PROSPERO Det har du ret i, ærlige ven: For nogle
af jer her, er meget værre end djævl.
- ALONSO Jeg undrer mig nu over disse former,
de bevægelser og toner. Selvom
de nok ikke kunne tale, talte
de dog til mig i et ordløst sprog.
- ANTONIO De forsvandt så mærkeligt.
- SEBASTIAN Hvad så.
De har jo efterladt os deres måltid,
og vi er sultne. Lad os smage på det.
- ALONSO Jeg vover det, og spiser. Bliver det
mit sidste måltid, gør det ikke noget.
Det bedste i mit liv, det har jeg bag mig.
Min bror, min Hertug, kom og spis med mig.
- (Lyn og torden.
ARIEL kommer ind som en harpy, slår med vingerne over bordet, så maden forsvinder.)*
- ARIEL I er tre onde mænd, som skæbnen, der styrer
denne lave verden, har fået det
umættelige hav til at kaste op.
På denne ø, hvor der ikke lever mennesker
(og i fortjener mindst af alle at leve),
har jeg nu drevet jer til sådan et vanvid,
så tapre mænd ville have hængt eller
druknet sig selv. I stakkels narre, jeg
og mine fæller er skæbnens tjenere.

De elementer, jeres sværd er smedet af,
kan lige så lidt såre et vindstød eller
stikke hul i vandet, som krølle et dun
i mine vinger. Dertil kommer så,
at jeres sværd er alt for tunge: I
kan ikke løfte dem. - Nu kommer vi
til sagens kerne: I tre fordrev den ædle
Prospero fra Milano, og gav ham
og hans uskyldige barn til pris for havet,
som nu har hævnnet udåden. Til gengæld
har den magt, som venter, ikke glemmer,
ophidset hav og kyst og alle dyr
mod jeres fred. Den har frataget dig
din søn, Alonso. Gennem mig forkynder
den, at langtrukket forfald (langt værre
end en hurtig død) skal gradvis blive
jeres lod. Det eneste, der kan redde
jer fra dens vrede (som ellers rammer jeres
hoveder på denne øde ø),
det er oprigtig anger og en vilje
til at føre et pletfrit liv herefter.

*(ARIEL forsvinder under torden. Skikkelserne kommer ind igen til blid musik og
danser med hån og grimasser og bærer bordet ud.)*

PROSPERO Den harpy-rolle spillede du godt,
min Ariel, der var en snert af rovdyr
i den. Du undlod ikke noget af det,
jeg havde bedt dig sige. Og de mindre
ånder spillede omhyggeligt
og livagtigt med i spillet. Min trolddom virker,
og mine fjender er nu grebet af
en dyb forvirring. Nu er de i min magt,
og der forbliver de, mens jeg besøger
unge Ferdinand, som de tror druknet,
og hans og min elskede pige. *(Ud.)*

GONZALO For Guds skyld, Herre, hvorfor stirrer I
så mærkeligt?

ALONSO   Det er forfærdeligt.
Jeg hørte havets svulmen tale til mig
om min synd. Og vinden sang det til mig.
Og tordenens dybe, rystende orgelpibe
sagde Prosperos navn. Det rystede mig.
Det er på grund af det, min søn nu ligger
i mudderet på havets bund. Der vil jeg
søge ham og ligge sammen med ham
i slammet.
(Ud.)

SEBASTIAN   Hvis blot de djævle kommer én
ad gangen, så skal jeg slå dem alle sammen.

ANTONIO   Regn trygt med mig.
(Begge ud.)

GONZALO   De tre er som besatte.
Nu tærer deres skyld på deres sjæle,
som gift, der virker efter nogen tid.
De gamle ben kan ikke løbe mere.
Gid der var nogen, der kunne stoppe deres
sindstilstand i at løbe løbsk.
(Ud.)

4. AKT

På øen foran PROSPEROS hytte

PROSPERO, FERDINAND OG MIRANDA ind.

PROSPERO   Hvis jeg måske har prøvet dig for strengt,
så gør belønningen det godt igen.
Her i din hånd giver jeg dig nu en del
af det, jeg lever for. For dine trængsler
var en prøve på din kærlighed,
og du bestod med glans. Her, foran himlens
åsyn, bekræfter jeg min rige gave.
Ferdinand, smil ikke, når jeg praler
lidt af hende, for du kan rose hende
nok så meget, og dog vil rosen blegne
imod hende.

FERDINAND   Det tror mit hjerte gerne.

PROSPERO   Så tag min datter som min gave. Du
har gjort dig vel fortjent til hende. Men hvis
du løsner hendes jomfrubælte førend
vores hellige ceremonier har
velsignet jer, vil himlens nåde ikke
lyse på jer. Så vil det golde had,
foragt og skænderi besmitte jeres
ægteseng. Pas derfor på, til Hymens
fakkell viser vej.

FERDINAND   Jeg ønsker mig
et langt og stille liv med gode børn
og kærlighed, som den jeg føler nu.
Derfor kan ingen lastens hule,
ingen gunstig lejlighed og ingen
fristelser fra sindets mørke sider
nogensinde smelte min ære om
til lystenhed, så det berøver mig
min rus på selve bryllupsnatten.

PROSPERO   Vel talt.
Sæt dig og snak med hende. Hun er din.
Kom, Ariel, min flittige tjener Ariel.

ARIEL *(Ind.)* Hvad vil min stærke Herre? Her er jeg.

PROSPERO Du og de mindre ånder udførte jeres sidste hverv perfekt. Nu skal jeg bruge jer til endnu en optræden. Bring hele flokken, som jeg giver dig magten over, til dette sted. Sæt dem op til livlighed, for jeg må opføre et gøglespil for dette unge par. Det har jeg lovet, og de forventer det af mig.

ARIEL Lige nu?

PROSPERO I dette øjeblik.

ARIEL Før du kan sige "Kom" og "Gå" og ånde eller sige "Åh", de kommer trippende på tå og alle har grimasser på. Nå, elsker du mig, Herre? Nå?

PROSPERO Ja, højt, min fine Ariel. Vent med at komme til jeg kalder på dig.

ARIEL Jeg forstår. *(Ud.)*

PROSPERO Hold nu dit ord. Og hold din længsel i stramme tøjler: Selv stærke løfter skyldes væk af blodets brusen. Vær afholdende, hvis jeg skal holde mit løfte.

FERDINAND Jeg forsikrer Jer, at den hvide, kolde, jomfruelige sne, der hviler på mit hjerte, afkøler kroppens varme attrå.

PROSPERO Det er godt.
Kom, Ariel, med alle dine ånder.
Vær nu stille, lyt, og se.
(Blid musik. IRIS, JUNO og CERES ind. De synger.)
Ære, rigdom, børnelykke
jeres lange liv besmykke.
I skal nyde glædens timer,
Juno synger lykke til jer.
Jordens rige grøde komme,
lo og lade aldrig tomme.

Ranker fyldt med gyldne druer,
frugter tyngte grenens buer.
Vårens sødme atter komme,
straks når høstens tid er omme.
Nød og armod aldrig nå jer,
Ceres lykke være med jer.

FERDINAND Det er et majestætisk syn, og fyldt
med melodiers trolddom. Tør jeg tro,
at det er ånder?

PROSPERO Ånder, som min kunst
har kaldt fra deres bolig for at spille,
hvad jeg nu drømmer.

FERDINAND Her vil jeg altid leve.
En far så viis og så vidunderlig
gør øen til et paradys.
(IRIS, JUNO og CERES synger.)
Kom, kyske nymfer, hjælp os med at fejre
den ægte kærlighed, som her vil sejre.
(Nogle nymfer ind.)
Solbrændte høstfolk, kom fra dagens varme
og tag en kølig nymfe i jeres arme.
Forlad nu markens slid og jeres sved,
tag fri, tag stråhat på, tag glæden med
til bondebal.
*(Nogle pynteligt klædte høstfolk ind. De danser med nymferne i en yndefuld dans.
Dansen slutter brat, og alle ånderne forsvinder, når PROSPERO beordrer det.)*

PROSPERO Jeg havde glemt det usle rænkespil
om at slå mig ihjel, som Caliban
og hans kumpaner er i gang med lige nu. -
Tak skal I have. Ryd scenen. Det er slut.

FERDINAND Din far er meget oprørt. Hvad er det,
der går ham sådan på.

MIRANDA Jeg selv har aldrig
set ham så vred og oprørt som i dag.

PROSPERO Du ser bekymret ud, min søn, som om
du var forfærdet. Tag det roligt, vores
spil er slut. Og som jeg sagde dig,
var skuespillerne kun ånder, som nu
er smeltet ud i luft, i tomheds luft.

Og som vort drømmespils visioner
skal høje tårne, vældige paladser,
hellige templer, denne klode selv,
ja alt, der lever på den, blive opløst
og som det tomme luftsyn svinde hen
og sporløst dø. Vi er gjort af samme stof
som drømmene. Og vores korte liv
omgærdes af en søvn. - Nu er jeg træt.
Træk jer nu blot tilbage til min hytte
og hvil jer der. Jeg går en lille tur,
til jeg er blevet rolig.

FERDINAND & MIRANDA   Guds fred til dig. (*Ud.*)

PROSPERO   Tak skal I have. - Kom nu som tanken, Ariel.

ARIEL   Din tanke er min lov. Hvad ønsker du?

Pro   Vi må berede os til Caliban.

ARIEL   Ja, Herre. Da jeg kom med gudinderne,
ville jeg have fortalt dig det. Men jeg
var bange for, du ville blive vred.

PROSPERO   Fortæl: Hvor efterlod du disse skurke?

ARIEL   Åh, Herre, de var rødglødende af druk.
Så tapre, at de slog til luften, bare
fordi den åndede på dem, og sparkede
til jorden, fordi den kyssede deres fødder.
Men deres plan, den holdt de godt nok fast i.
Med min musik lokkede jeg dem med,
som en flok kvæg, igennem rosenkrat
og tjørn og tidsler, så de blev revet helt
til blods. Til sidst lod jeg dem stå i den
beskidte pøl bagved din hytte. De står
i skidt til halsen, og det stinker værre
end deres fødder.

PROSPERO   Glimrende, min fugl.
Forbliv usynlig og bring flitterstadset
fra mit hus herud som lokkemad
for tyveknægtene.

ARIEL   Jeg iler straks. (*Ud.*)

PROSPERO Han er en djævel, hvis natur slet ikke kan forbedres. Alt det, jeg har forsøgt, for at gøre ham menneskelig er spildt, fuldstændig spildt. Og ligesom hans krop bliver grimmere med tiden, bliver hans sind det også. Jeg vil pine dem til de skriger.
(*ARIEL ind med glitrende tøj.*)
Kom, hæng det her på dette fine træ.

(*CALIBAN, STEPHANO og TRINCULO ind*)

CALIBAN Træd varsomt, så den blinde muldvarp ikke hører fodtrin. Nu er vi ved hans hytte.

STEPHANO Monster, den alf, du påstod var en harmløs alf, har ikke gjort andet end leget lygtemand med os.

TRINCULO Monster, jeg stinker af hestepis, og det er min næse overordentlig fornærmet over.

STEPHANO Det er min også. Ser du, monster, hvis jeg skulle gå hen og blive misfornøjet med dig, så...

TRINCULO Så blev du et forhenværende monster.

CALIBAN Min ædle herre, stol kun trygt på mig. Tålmodighed. Gevinsten, du vil få, vil overskygge dette lille uheld. Vær stille. Her er tyst som graven.

TRINCULO Jamen, at miste flasken i pølen ...

STEPHANO Det er ikke bare respektløst og vanærende, monster. Det er et uopretteligt tab

TRINCULO Det er meget værre end at blive stinkende våd. Og det var din harmløse alf, monster

STEPHANO Jeg henter sgu flasken op igen. Selv om jeg kommer til at stikke i til op over begge ører.

CALIBAN Vær rolig, Konge. Se nu her. Det der er hyttens indgang. Vær stille og gå ind. Gør dette gode misgreb. Så er øen evigt din, og jeg, din Caliban, er evigt din fodslikker.

STEPHANO Giv mig din hånd. Jeg begynder at få blodige tanker.

TRINCULO Åh, Kong Stephano! Åh adelsmand! Åh ædle Stephano!
Se hvilken garderobe, du har her.

CALIBAN Lad det være, fjols. Det er kun bras.

TRINCULO Du kan tro nej, monster. Vi ved sgu nok, når vi skal gå ind for genbrug.
Åh, Kong Stephano!

STEPHANO Kan du få lagt den kappe, Trinculo. Det er min. Skal du have én igen?

TRINCULO Nej, nej. Værsgod Deres nåde.

CALIBAN Gid vattersot må drukne denne nar!
Hvad ligner det at synes om det stads?
Lad det dog være. Begå nu mordet først.
For hvis han vågner, slår han os, så vi
får flere farver end de pjalter der.

TRINCULO Monster, se så og få resten op under neglene.

CALIBAN Det nægter jeg. Vi spilder vores tid.
Vi bliver skabt om til papegøjer, eller
aber med flade pander.

STEPHANO Kom med hånden, monster. Bær det her hen til min romtønde,
ellers smider jeg dig ud af mit kongerige. Nå, tag så fra.

TRINCULO Og det her med.

STEPHANO Ja, og det her.

(PROSPERO og ARIEL pudser flere ånder i skikkelse af jagthunde på dem. Hundene jager dem rundt.)

PROSPERO Så, på dem hunde, på dem!

ARIEL Hør hvor de brøler.

PROSPERO Jag dem nu godt og grundigt. I dette øjeblik
er alle mine fjender i min magt.
Snart er mit arbejde til ende, og du
får luftens frihed. Du skal kun tjene mig
en lille stund endnu.

ARIEL

Nu skal jeg hente dem.

PROSPERO

Hør her I alfer, I som bor i bakker,
vandløb, søer, skove. I, som uden
spor i sandet jager Neptun, når han
ebber ud, men flygter for hans tidevand.
I småfolk, der i månens lys frembringer
hekseringe. I, som har hjulpet mig med
at formørke middagssolens skin, med at
ophidse vilde vinde, og piske grønne
bølger op til kamp mod himlens blå.
Til tordenbragets rædselsfulde rumlen
gav jeg ild, så selv Jupiters egetræ
blev kløvet med hans eget lyn. Selv bjerget
har jeg rystet i dets grundvold, og jeg
har flået fyr og ceder op med rode.
Den grove slags magi er jeg nu vokset fra,
og når musikken her har dulmet mine
fjenders sind, begraver jeg min tryllekappe
dybt i jorden, og drukner mine tryllebøger
i havets dybe favn.

(Højtidelig musik. ARIEL ind. Efter ham ALONSO, med vanvittige fagter, støttet af GONZALO. SEBASTIAN og ANTONIO lige sådan. De føres indenfor en tryllecirkel, som Prospero har tegnet.)

PROSPERO

Musikken kan helbrede mange ting,
og, håber jeg, selv deres syge hjerner.
Som morgengryet stille lister sig ind
på natten og smelter mørket bort, sådan
vil deres sanser vækkes, og bortjage
de tåger, der har formørket deres tanker.
Ædle Gonzalo, min sande redningsmand,
du er loyal mod ham, du tjener. Jeg vil
belønne din godhed med ord og handling.
De andres forståelse begynder nu
at stige ligesom tidevandet, og
om lidt er fornuftens mudrede og
stinkende strandbred skyllet ren igen,
Endnu kan ingen af dem kende mig.
Hør, Ariel, hent mig min hat og kårde,
Nu vil jeg vise mig, som den jeg var:
Milanos hertug. Skynd dig, ånd, snart skal
du blive fri.

ARIEL *(Synger mens han hjælper med omklædningen.)*
Som bien drikker jeg af krus:
konvallens bæger er mit hus
om natten under uglens sus.
Jeg flyver på en flagermus
og henter sommerglædens brus.
Hvor blomsterne tættest på engene står,
skal jeg leve med lyst, når friheden slår.

PROSPERO Se, det er min lækre Ariel. Jeg kommer
til at savne dig. Men du skal få
din frihed. Sådan, ja. Men skynd dig nu
til kongens skib, usynlig som du er.
Der finder du dets mandskab sovende
under lugerne. Væk den stovte bådsmænd
og driv ham hurtigt hen til stedet her.

ARIEL Jeg drikker luften foran mig og er
tilbage, førend pulsen slår to gange. *(Ud.)*

GONZALO Her er kun pinsler, rædsler, syner og
forvirring. Åh, himlens magter, før os dog
fra dette frygtelige land.

PROSPERO Se, konge,
her står Prospero, Milanos hertug,
som du fordrev. For at du kan være sikker
på, at jeg er levende, omfavner jeg
dig nu, og byder dig og disse herrer
et hjerteligt velkommen.

ALONSO Om det er dig
eller endnu et blændværk, der skal narre mig,
som jeg blev narret før, det ved jeg ikke.
Men pulsen slår, som kød og blod. Straks da
jeg så dig blev min sjælekval lidt mindre,
jeg må have været grebet af et vanvid.
Hvis ikke dette er en drøm, så ligger
der en besynderlig historie bag.
Dit hertugdømme afstår jeg og beder dig
tilgive mine handlinger. Men hvordan
går det til, at Prospero er levende,
og her på dette sted?

FERDINAND Skønt havet truer, er det dog barmhjertigt.
Jeg har forbandet det helt uden grund.

ALONSO Nej, rejs dig. Kom, og lad din lykkelige
far velsigne dig. Fortæl mig, hvordan
du er kommet her.

MIRANDA Vidunderligt!
Hvor er der mange skønne skabninger!
Hvor mennesket er smukt! Åh, fagre nye
verden, som har den slags mennesker.

PROSPERO Ja, det er nyt for dig.

ALONSO Hvem er den pige,
som du spillede med? Du har jo knapt
nok været her tre timer. Er hun gudinden,
som har skilt os ad, og bragt os sammen
nu igen?

FERDINAND Nej, hun er meget jordisk,
men ved et himmelsk forsyn er hun min.
Jeg valgte hende selv, for der var ingen far,
jeg kunne bede om råd - jeg troede,
jeg ikke havde nogen far. Hun er
Milanos hertugs datter. Ham har jeg ofte
hørt berømmet, men jeg så ham aldrig.
Nu har han givet mig mit andet liv,
og denne pige gør ham til min anden far.

ALONSO Så vil jeg være hendes anden far.
Men ak, det lyder sikkert mærkeligt,
at jeg må bede mit barn om at tilgive mig.

PROSPERO Nej, stop. Lad være at tynge erindringen
med byrder, som for længst er åndet væk.

GONZALO Var det Guds vilje, at Prospero blev fordrevet
fra Milano, så hans slægt skal herske
i Neapel?

ALONSO Ræk mig jeres hænder.
Lad sorg og smerte evigt plage hjertet
på den, der ikke ønsker jeres lykke.

(ARIEL ind med den forvirrede bådsmand.)

- GONZALO Åh Herre, se! Endnu en overlevende.
 Husk hvad jeg sagde: Denne karl skal ikke drukne, så længe der er galger til.
 Du bandede så stygt på skibet, men nu hører jeg slet ikke nogen eder.
 Er du da blevet stum på land? Hvad nyt?
- BÅDSMAND Det bedste er, at jeg har set vor konge.
 Derefter at vort kongeskib, som vi for tre glas siden troede fortabt, er tæt og klart og rigget til, som da vi satte det i søen.
- ARIEL (*Til PROSPERO.*) Det ordnede jeg, imedens jeg var væk.
- PROSPERO (*Til ARIEL.*) Min snilde ånd!
- ALONSO Det her er unaturligt. Det bliver mere og mere sært. Hvordan kom du så her?
- BÅDSMAND Hvis bare jeg var helt mig selv igen, så skulle jeg fortælle løs. Vi lå og sov af ren og skær udmattelse, mærkværdigst med alle luger lukket. Men så brød larmen løs: Det brølede, skreg og hylede, og lænker raslede så skrækkeligt, så vi blev alle vågnet. Så kunne vi se vort gode, stolte kongeskib i al sin pragt og vælde. Skipper dansede rundt af bare glæde. Så med eet og vupti, ligesom i en drøm, så var jeg bare væk, og pludselig her.
- ARIEL (*Til PROSPERO*) Var det godt nok?
- PROSPERO (*Til ARIEL.*) Det var fortræffeligt. Snart bliver du fri.
- ALONSO Det her er, ligesom labyrinten, ikke til at finde ud af. Der er mere på færde end naturens spil. En seer må belære os.

